

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 606/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Petrom Arendackým, advokátom, Železničiarska 13, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/32/2022 zo 4. augusta 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/56/2023 z 26. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a ľudských slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označenými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.
2. Na Okresnom súde Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) bolo vedené konanie sp. zn. 6C/305/2013 o vyporiadanie BSM medzi [REDAKOVANÉ] ako žalobcom (ďalej len „pôvodný žalobca“) a [REDAKOVANÉ] ako žalovanou. Okresný súd Košice I uznesením sp. zn. 31OdK/79/2019 z 26. marca 2019 vyhlásil konkurz na majetok pôvodného žalobcu. Konanie o vyporiadanie BSM bolo do skončenia konkurzného konania prerušené.
3. Správca konkurznej podstaty v mene pôvodného žalobcu a sťažovateľ uzavreli 11. decembra 2019 zmluvu o postúpení pohľadávky, predmetom ktorej bola pohľadávka pôvodného žalobcu v sume 12 000 eur uplatnená proti žalovanej v konaní o vyporiadanie BSM.
4. Okresný súd uznesením zo 7. apríla 2020 rozhodol o vstupe sťažovateľa do konania o vyporiadanie BSM na miesto pôvodného žalobcu. Následne uznesením z 28. októbra 2020

konanie o vyporiadenie BSM zastavil a nárok sťažovateľa na zaplatenie postúpenej pohľadávky vylúčil na samostatné konanie, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 11C/67/2020.

5. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 11C/67/2020 z 18. augusta 2021 bola žaloba sťažovateľa zamietnutá s odôvodnením, že zmluva o postúpení pohľadávky je absolútne neplatným právnym úkonom. Absolútnu neplatnosť súd prvej inštancie odôvodnil tým, že predmet postúpenia nie je vyjadrený dostatočne určito a zrozumiteľne podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“).

6. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. V odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na to, že argumentácia sťažovateľa, podľa ktorej už okresný súd v rozhodnutí o pripustení sťažovateľa na miesto pôvodného žalobcu do konania o vyporiadenie BSM vyriešil otázku platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, nie je správna. Podľa odvolacieho súdu v danom štádiu okresný súd neskúmal podmienky platnosti zmluvy, ale len podmienky vstupu sťažovateľa do konania na základe § 80 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Podľa krajského súdu označenie spisu, z ktorého mala pohľadávka vyplývať, ešte neznamená, že ide o reálne existujúcu, konkrétne určenú, nespochybniteľnú, jednoznačnú a judikovanú pohľadávku. Podľa odvolacieho súdu z konania o vyporiadenie BSM medzi pôvodnými stranami takáto pohľadávka nevyplývala. Písomná zmluva o postúpení pohľadávky je podľa odvolacieho súdu objektívne neurčitá, pretože postupca vyhlásil, že v konkurznej veci bola do súpisu všeobecnej podstaty zaradená súpisová zložka majetku, peňažná pohľadávka 12 000 eur voči žalovanej vzniknutá z právneho dôvodu vyporiadania BSM.

7. K otázke dokazovania krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno, jednak pokiaľ ide o samotnú existenciu uplatnenej pohľadávky a ani jej výšku. Odvolací súd sa stotožnil s týmto záverom súdu prvej inštancie, na ktorom by nemohli nič zmeniť ani svedecké výpovede navrhované sťažovateľom – svedok ██████████ bol iba správcom konkurznej podstaty úpadcu, preto k vzniku pohľadávky a k jej výške mohol uviesť len to, čo by sa dozvedel od úpadcu, a navrhovaný svedok ██████████ už v konaní o vyporiadení BSM dospel k záveru, že žalovaná mu má takúto sumu vyplatiť, ale svoje tvrdenia o pohľadávke 12 000 eur voči žalovanej ničím nepreukázal a neunesol svoje dôkazné bremeno. Navyše, vada, resp. nedostatok zmluvy spôsobujúci jej absolútnu neplatnosť, nemožno odstrániť svedeckou výpoveďou, ako na to správne poukázal už súd prvej inštancie.

8. V závere napadnutého rozsudku sa odvolací súd venoval prieskumu správnosti časti rozsudku okresného súdu týkajúcej sa priznaného nároku na náhradu trov konania. Aj v tejto časti konštatoval správnosť rozhodnutia okresného súdu a uviedol, že ani v rámci odvolacieho konania nezistil ani jeden, čo i len minimálny dôvod na postup podľa § 257 CSP. V tejto súvislosti poukázal aj na finančné aktivity sťažovateľa, z ktorých jeho nemajetnosť jednoznačne nevyplýva.

9. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa podané podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP napadnutým uznesením odmietol.

10. Pokiaľ sťažovateľ v dovolaní namietal, že sudy nevykonali ním navrhnutý výsluch svedkov, tak najvyšší súd uviedol, že len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná, čo je zároveň prejavom zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania, a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie

skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantným. Dovolací súd poukázal na to, že súdy nižšej inštancie argumentovali, že obligatórna písomná forma zmluvy o postúpení pohľadávky sa vzťahuje aj na predmet zmluvy, teda samotnú pohľadávku, ktorej identifikácia (popis právnych skutočností, na ktorých sa zakladá) v písomnej forme nemôže byť nahrádzaná či dopĺňaná. V tomto kontexte najvyšší súd konštatoval, že prvoinštančný, ako aj odvolací súd riadne splnili svoju povinnosť uviesť dôvod nevykonania ďalších stranou navrhnutých dôkazov.

11. Podľa najvyššieho súdu písomná forma právneho úkonu predpokladá existenciu dvoch náležitostí, a to písomnosti spočívajúcej v tom, že obsah právneho úkonu je zachytený v texte listiny, a podpisu konajúcej osoby. Ak ide o právny úkon, pre ktorý je pod sankciou neplatnosti stanovená písomná forma, musí byť určitosť prejavu vôle daná obsahom listiny, na ktorej je tento prejav vôle zaznamenaný. Nestačí, že účastníkom právneho vzťahu je jasné, čo je predmetom zmluvy, ak to nie je zrejmé z jej textu. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a taký prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u osôb, ktoré nie sú účastníkmi daného zmluvného vzťahu. Výkladom však nemožno obsah predmetného právneho úkonu dopĺňať.

12. V odôvodnení napadnutého uznesenia dovolací súd poukázal aj na tú časť napadnutého rozsudku krajského súdu, z ktorého vyplýval i prednes sťažovateľa, že zaplata 12 000 eur sa pôvodný žalobca v konaní o vyporiadanie BSM domáhal z dôvodu vynaloženia tejto sumy na rekonštrukciu domu a na splácanie úverov. Požiadavka vzájomného vyporiadania majetkových hodnôt bezpodielových spoluvlastníkov sa prejavuje v potrebe vyporiadania aktív a pasív patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (t. j. vo vyporiadaní vzťahov vo vnútri bezpodielového spoluvlastníctva), avšak v posudzovanej veci k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo. Súdy nižšej inštancie poukázali aj na osobitné ustanovenie v zmluve o postúpení pohľadávky obsahujúce vyhlásenie sťažovateľa o tom, že vzal na vedomie, že výsledok sporu o vyporiadanie BSM, z ktorého pohľadávka plynie, je neistý a rovnako je neistá i vymožitelnosť celej pohľadávky. Spornosti pohľadávky mala nasvedčovať aj jej nepomerne nízka kúpna cena (107 eur).

13. Vo vzťahu k namietanému porušeniu princípu rovnosti najvyšší súd uviedol, že z obsahu spisu nevyplýva, že by sťažovateľovi bolo znemožnené uplatňovať prostriedky procesného útoku. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, prislúchalo súdu. Obdobne nemožno považovať za porušenie princípu rovnosti strán v konaní aplikáciu ustanovenia § 153 CSP upravujúceho sudcovskú koncentráciu konania, ktorá bola tiež dôvodom nevykonania navrhovaného dôkazu výsluchom svedka.

14. Najvyšší súd napokon konštatoval, že napadnutý rozsudok krajského súdu nie je možné považovať za nedostatočne odôvodnený, preto dovolanie v časti § 420 písm. f) CSP ako neprípustné odmietol.

15. V ďalšej časti napadnutého uznesenia sa najvyšší súd zaoberal prípustnosťou dovolania namietajúceho nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Sťažovateľ vymedzil dovoláciu otázkou tak, či je súd oprávnený skúmať platnosť (neplatnosť) zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyšli najavo skutočnosti majúce za následok absolútnu neplatnosť

právneho úkonu, a to aj v prípade oznámenia postupcu dlžníkovi postúpenie pohľadávky. Sťažovateľ vo svojej argumentácii vychádzal z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. R 119/2003.

16. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na závery týkajúce sa nastolenej právnej otázky a odkázal na neskoršiu judikatúru najvyššieho súdu, z ktorej vyplýva oprávnenosť súdu skúmať platnosť postúpenia pohľadávky z hľadiska podmienok absolútnej neplatnosti (R46/2009, R60/2018, 2Obo/2019/2005 z 9. novembra 2005). Na tom základe napokon urobil záver, že prax dovolacieho súdu sa ustálila na názore, že v spore o splnenie pohľadávky, kedy pohľadávka nie je ešte uhradená, je súd povinný prihliadať na skutočnosti, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ak vyjdú v konaní najavo, pretože absolútne neplatný právny úkon podľa hmotného práva nespôsobuje žiadne právne následky. Hoci by dlžník v zásade nemal v spore o úhradu pohľadávky k dispozícii obranu založenú na námietke neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, uvedené neplatí, ak k postúpeniu pohľadávky došlo v rozpore so zákonom.

17. Okrem toho dovolací súd poukázal aj na procesnoprávne dôsledky neplatného postúpenia pohľadávky s tým, že ak zmluva o postúpení pohľadávky neexistuje alebo je neplatná, je zřejmé, že osoba, ohľadom ktorej postupca oznámil dlžníkovi postúpenie (postupník), sa nestala majiteľom pohľadávky, a teda ani veriteľom dlžníka, t. j. táto osoba nie je nositeľom subjektívneho práva, o ktorom má súd rozhodnúť. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/205/2009 z 29. júna 2010). Neplatnosť právneho úkonu vyjadrená v § 37 OZ je neplatnosťou absolútnou od počiatku bez ohľadu na to, či sa niekto dôvodu neplatnosti dovolá, a nie je rozhodujúce, či došlo k vydaniu súdneho rozhodnutia určujúceho, že právny úkon je neplatný.

18. Najvyšší súd dospel k záveru, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď skúmal a prihliadal na skutočnosti, ktoré mali za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ktoré vyšli v konaní najavo. Len platná zmluva o postúpení pohľadávky môže mať za následok zmenu v osobe veriteľa, keďže nový veriteľ (postupník) nadobúda nielen postupovanú pohľadávku, ale spolu s ňou tiež aktívnu vecnú legitímáciu k jej uplatneniu. V rámci skúmania aktívnej legitímácie na vymáhanie pohľadávky je preto riešená aj otázka platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal. Na základe uvedených záverov potom najvyšší súd uzavrel, že nezistil naplnenie niektorého dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP .

19. Sťažovateľ tiež v dovolaní namietal, že sudy nižšej inštancie sa odchyľili od dovolacej praxe a ústavného súdu (I. ÚS 64/2014), ak v jeho prípade neuplatnili princíp preferencie platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou, keďže aj v prípade určitých pochybností o určitosti obsahu či predmetu právneho úkonu bude tento neplatným až vtedy, ak tieto nedostatky nemožno preklenúť ani použitím interpretačných pravidiel ustanovených v § 35 ods. 1 a 2 OZ. V tomto kontexte sťažovateľ argumentoval, že sudy posudzovali zmluvu o postúpení pohľadávky výlučne podľa ustanovení OZ a opomenuli aplikovať zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o konkurze“) v spojení s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľ argumentoval tým, že zmluva o postúpení pohľadávky bola uzavretá v rámci speňažovania majetku konkurznej podstaty. Správca konkurznej podstaty zapísal peňažnú pohľadávku podľa § 38 písm. f) vyhlášky a takto uvedený zápis je predmetom samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky.

20. O tejto časti dovolacej argumentácie sťažovateľa najvyšší súd konštatoval, že prvýkrát bola sťažovateľom uplatnená až v dovolacom konaní, a ak tieto námietky neuplatnil v odvolacom konaní, hoci tak mohol a mal urobiť, nemôžu byť spôsobilé ex post založiť príпустnosť dovolania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

21. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje tým, že všeobecné súdy nepostupovali správne, pokiaľ žalobu zamietli z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. V tejto súvislosti opätovne prezentuje úvahu, podľa ktorej konanie o zaplatenie pohľadávky (11C/67/2020) a konanie o vyporiadanie BSM (6C/305/2013) tvorili procesnú jednotu až do momentu vylúčenia nároku na zaplatenie pohľadávky na samostatné konanie. Poukazujúc na § 80 CSP, uvádza, že o zmene subjektu nemôže súd rozhodnúť, ak nedôjde k právnej skutočnosti, s ktorou sa spája prevod práv a povinností. Zistenie právnej skutočnosti v sebe automaticky a bez výnimky zahŕňa aj posúdenie platnosti právneho úkonu. Uvedené potom znamená, že súd posúdil existenciu právnej skutočnosti – zmluvy o postúpení pohľadávky, a musel posudzovať aj platnosť tejto zmluvy.

22. Podľa sťažovateľa uznesenie o zmene subjektu na strane žalobcu bolo tým rozhodnutím, ktorým bola judikovaná platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a ktorú platnosť už nebolo možné v ďalšom konaní posudzovať. Uvedený záver korešponduje aj so závermi vyslovenými v rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 435/2020. V dôsledku zamietnutia žaloby bez preskúmania jej dôvodnosti odopreli všeobecné súdy sťažovateľovi právo na spravodlivý proces.

23. Arbitrárnosť a vnútorná rozpornosť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu je zvýraznená tým, že došlo nielen k zmene subjektu, ale aj vylúčeniu žalovaného nároku na samostatné konanie.

24. Sťažovateľ ďalej v ústavnej sťažnosti namieta, že všeobecné súdy neuprednostnili výklad zmluvy ako platného právneho úkonu pred výkladom smerujúcim k jej neplatnosti. Osobitne zdôrazňuje, že takého pochybenia sa dopustil najvyšší súd, ak sa s touto námietkou sťažovateľa v odôvodnení napadnutého uznesenia vôbec nevysporiadal, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Podľa názoru sťažovateľa už samotná námietka nesprávneho právneho posúdenia, ktorú v odvolacom konaní uplatnil, v sebe zahrňovala argument o povinnom uprednostnení výkladu smerujúceho k platnosti právneho úkonu. Na základe tejto úvahy potom sťažovateľ uvádza, že v dovolacom konaní nešlo o novú námietku, ale len o jej doplnenie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

25. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

26. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať rozsudok krajského súdu, keďže ho už preskúmal na základe dovolania najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa. I keď najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné, jeho námietkami sa riadne zaoberal.

27. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

28. Ústavnú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Pokiaľ ide o časť napadnutého uznesenia, v ktorej sa najvyšší zaoberal dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP, tak je potrebné konštatovať, že z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že dovolací preskúmal rozsudky okresného a krajského súdu a ich odôvodnenia v nadväznosti na sťažovateľom uplatnené dovolacie dôvody a tieto riadne vyhodnotil a následne konštatoval, že k porušeniu sťažovateľových práv v zmysle § 420 písm. f) CSP nedošlo. Ústavný súd nepovažuje za potrebné opakovať dovolacím súdom prijaté závery a dodáva, že všetky sťažovateľom nastolené otázky boli riadne zodpovedané, a nie je porušením jeho práv, ak s výsledkom konania nie je spokojný.

30. Ústavný súd konštatuje, že ani v druhej časti napadnutého uznesenia, v ktorej sa najvyšší súd zaoberal namietaným nesprávnym právnym posúdením a odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nezistil žiadne pochybenia, ktoré by odôvodňovali jeho zrušenie. Najvyšší súd riadne posúdil právnu otázku a preskúmal ju vo vzťahu k vlastnej rozhodovacej praxi, pričom namietaný odklon od nej neidentifikoval. Ústavný súd považuje aj túto časť napadnutého uznesenia za ústavne udržateľnú a odôvodnenú plne akceptovateľným spôsobom.

31. Nespokojnosť sťažovateľa s tým, že časťou odvolacej argumentácie sa najvyšší súd nezaoberal, pretože bola uplatnená prvýkrát až v dovolacom štádiu, nepovažuje ústavný súd za opodstatnenú. Argumentáciu najvyššieho súdu prezentovanú v bodoch 62 – 65 napadnutého uznesenia považuje ústavný súd takisto za akceptovateľnú.

32. V tomto kontexte ústavný súd dodáva, že za obsahové vymedzenie odvolacích dôvodov je v plnom rozsahu zodpovedný odvolateľ a odvolací súd je jeho vymedzením viazaný. Jedinou výnimkou je skúmanie splnenia procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), keď odvolací súd postupuje *ex officio*, teda i pokiaľ také námietky v odvolaní uplatnené neboli, čo však nie je prípad sťažovateľa. Odvolací súd je opravným súdom, čo zvyšuje požiadavky na odbornosť a procesnú aktivitu strán sporu. Z uvedeného vyplýva, že dosiaľ neuplatnené námietky (vrátane námietky

absencie určitého právneho posúdenia ako oficiózneho postupu) nemôže dovolateľ prvýkrát predostrieť až v dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku. Pripustením takého výkladu by mohlo byť zásadným spôsobom narušené zisťovanie skutkového stavu a z neho vyplývajúce právne posúdenie súdmi nižšej inštancie. Revízia rozhodnutí súdov nižšej inštancie dovolacím súdom je možná vo vzťahu ku skúmaniu riešenia právnych otázok, ktoré však najprv musia byť v týchto konaniach nastolené, a teda riešené odvolacím súdom, ktorého (až) rozhodnutie sa v dovolacom konaní preskúmava (IV. ÚS 94/2023). Neuplatnením sťažovateľom prezentovanej námietky v odvolaní (princíp preferencie platnosti právneho úkonu), ktorá sa prvýkrát stala súčasťou dovolacej argumentácie, sa sťažovateľ sám diskvalifikoval z možnosti meritórneho preskúmania tejto námietky v konaní pred všeobecnými súdmi, čo za daných okolností nemôže zhojiť ani ústavný súd.

33. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 133/2023, II. ÚS 119/2021, II. ÚS 383/2019).

34. Tiež je potrebné uviesť, že najvyšší súd sa neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľa, ktorým napadol rozsudok krajského súdu, jeho dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 písm. c) vyslovene umožňuje.

35. Nad rámec uvedených záverov v súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

36. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti prezentuje uplatnené argumenty, ktoré boli riadne preskúmané, a snaží sa prostredníctvom ústavného súdu dosiahnuť revíziu výsledku rozhodnutia. Predovšetkým namieta, že pohľadávka, ktorá bola spornou zmluvou postúpená, je nevyhnutne platným právnym úkonom, ak bola pohľadávka zapísaná v súlade so zákonom o konkurze a k nemu prináležiaca vyhláškou do súpisu konkurznej podstaty. Samotnému postúpeniu pohľadávky iste nebráni jej spornosť, popieranie existencie, výšky alebo iných vlastností dlžníkom. Pre platnosť postúpenia je dokonca irelevantný dôvod vzniku pohľadávky. Principiálnou podmienkou však je možnosť presnej identifikácie postupovanej pohľadávky a jej nezameniteľnosť. Predmet postúpenia musí byť vzhľadom na všetky okolnosti

presne individualizovaný. Skutočnosť, že pohľadávka bola správne zapísaná v rámci ustanovení konkurzného práva, neznamená automaticky, že také určenie vyhovuje požiadavkám postúpenia v zmysle Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorých neurčitosť predmetu postúpenia má za následok absolútnu neplatnosť, na ktorú musí súd prihliadať v každej fáze konania. Žiadne ustanovenie nelimituje súd v otázke vyslovenia absolútnej neplatnosti konkrétneho právneho úkonu. Ak sťažovateľ namietal, že dlžník sa nemôže domáhať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ak mu postúpenie oznámil sám postupca, tak podľa ústavného súdu uvedené bolo v sťažovateľovej veci dodržané. Za rozhodné z pohľadu všeobecnými súdmi prejednaného civilného sporu však ústavný súd považoval skutočnosti uvedené v bode 12 (t. j. že v posudzovanej veci k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo) spochybňujúce vôbec vznik postúpenej pohľadávky.

37. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné z dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. a) a g) zákona o ústavnom súde odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2025

Robert Šorl
predseda senátu

: